

her i Landet til at komme ind under den samme Alderdomsunderstøttelse som de ganske besiddelsesløse, og at vi foreslaar det Tidsrum, i hvilket de skal have holdt sig udenfor Fattigvæsenet for at kunne faa Alderdomsunderstøttelse, nedsat. Dette var oprindeligt 10 Aar, det blev saa nedsat til 5 Aar, nu mener vi, Tiden maa være inde til at nedsætte det yderligere, og vi har tænkt, at 3 Aar kunde være et passende Tidsrum. Der kræves i Virkeligheden gennem den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, ogsaa gennem det her foreliggende Lovforslag, en ikke ringe Selvhjælp. De vedkommende skal være hæderlige, selvhjulpne Medborgere, de maa ikke paa nogen Maade have bidraget til at berøve sig Midler til deres Underhold, de maa ikke bortødsle, hvad de faar, der kræves, som sagt, et ikke ringe Maal af Selvhjælp, for at Samfundet gennem denne Lov skal komme dem yderligere til Hjælp. Vi lever i en Tid, hvor Kampen for Tilværelsen tilspidnes mere og mere, hvor, som jeg omtalte før, Kapitalismen ikke mindst gennem det overhaandtagende Ring- og Trustvælde griber mere og mere om sig, hvor Kriserne i det økonomiske Samfund, Arbejdsløshedsperioderne, har en uhyggelig Tendens til at blive voldsommere, hvor hele Tilværelsen under den mere og mere tilspidsede Konkurrence bliver stadig mere og mere utryk, ikke blot for den egentlig besiddelsesløse Borger, men ogsaa for store Dele af den øvrige Befolkning, for store Dele af de smaa næringsdrivende, Haandværkere, handlende, Husmænd o. s. v., egentlig for hele den store arbejdende Befolkning. Vi mener, at under disse Forhold er de Krav, vi her stiller til Selvhjælp, ingenlunde for smaa.

Man har talt om, at den hidtil givne Alderdomsunderstøttelse skulde have været Genstand for Misbrug eller skulde have virket demoraliserende. Jeg tror, at naar vi ser ud over den danske Befolkning i de sidste 30 Aar, i hvilke denne Lovgivning har bestaaet og stadig er udviklet mere og mere, vil man ikke have Ret til at sige, at den danske Befolkning i disse Aar er blevet mere demoraliseret. Jeg tror, at der i denne lille Menneskealder paa mange Omraader er foregaaet en Højnelse, ogsaa hvad den almindelige Befolkning angaar. Jeg tror, at dens Ansvarsfølelse, dens Borgerfølelse, dens Selvbevidsthed er vokset og ingenlunde aftaget. Og gennem de mange Selvhjælpsbestræbelser har den store arbejdende Befolkning vist, at den virkelig ogsaa har Villie til

at gøre noget for at hævde sig og hæve sig op. Ja, man kan sige, at hele Socialismen, hele den socialdemokratiske Arbejderbevægelse er en stor Selvhjælpsbevægelse og Bestræbelse fra den arbejdende Befolknings Side. Vort Samfundsideal er ingenlunde, som man somme Tider i Agitationen fra Modstandernes Side søger at gøre det til, dette at faa en stor bureaukratisk Stat med nogle bureaukratisk styrede Kommuner, som saa sørger for det hele og forsørger en Befolkning uden Arbejde, uden Bestræbelser fra denne Befolknings Side. Det er kun et Vrængebillede agitatorisk stillet op med velberaad Hu fra Modstandernes Side. Vort Samfundsideal er netop en Befolkning, der paa een Gang arbejder og administrerer. Det er netop det, at den almindelige store Arbejderbefolkning selv erobrer sig Produktionsmidlerne, Jorden, Kapitalen, og benytter dem, ikke for Profitens Skyld og ikke til Fordel for en lille Overklasse, men til Fordel for sig selv. Den gennemførte Socialisme er i Virkeligheden kun det, at de, der gør Arbejdet, tillige administrerer Arbejdet, og saa snart man naar dertil, at den Befolkning, der arbejder med Haanden eller med Aanden eller med begge Dele — det er det almindelige —, ogsaa administrerer Arbejdet, styrer Samfundet, saa har vi den gennemførte Socialisme. Saa har vi en Samfundstilstand, hvor en hel Mængde af den Understøttelses- og Forsørgelseslovgivning og sociale Lovgivning, som under det kapitalistiske Samfund er nødvendig, bortfalder som overflødig. Naar vi en Gang faar en Samfundstilstand, hvor Arbejdsløshed er en Umulighed, fordi Samfundet indretter sig saa rationelt, at der ikke er nogen som helst Grund til, at Mennesker, der kan og vil arbejde, skal gaa ledige, fordi Arbejdet bliver rationelt ordnet og vel organiseret, saa behøver vi aldeles ingen Arbejdsløshedsunderstøttelse og ingen Arbejdsløsheds-kasser, saa falder hele denne Strid og alle disse Kampe om at yde mere eller mindre dertil og om, hvilken Virkning denne Understøttelse kan have, altsammen bort.

Paa visse Omraader vil der derimod naturligvis altid ogsaa i det socialistiske Samfund komme til at bestaa en social Lovgivning. Det vil særlig være med Hensyn til Børn, gamle og Arbejdsinvalid. Men under de nuværende Samfundsforhold kan denne sociale Lovgivning saa langt fra undværes, at den for hvert Aar, der gaar, bliver mere og mere nødvendig, hvis man ikke vil, at Befolkningen skal øde-